

Rapport

Datum: 5 april 2006

Rapportnummer: 2006/131

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen op 8 juni 2004:

hem hardhandig hebben vastgepakt en naar voren hebben geduwd, waardoor verzoeker voorover op straat is gevallen;

hebben geweigerd hun namen te geven toen verzoeker daarom vroeg;

geen bewijs van inbeslagname hebben afgegeven;

Daarnaast klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen niet hebben gereageerd op zijn brief van 12 december 2004 waarin verzoeker om informatie vraagt over zijn in beslaggenomen goederen.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 8 juni 2004 rond half negen in de avond ontving het regionale politiekorps Groningen, district Groningen/Haren een melding van een van de burens van verzoeker dat verzoeker hem lastigviel en geluidsoverlast veroorzaakte. Toen twee politieambtenaren ter plaatse poolshoogte gingen nemen, zagen zij dat verzoeker op dat moment in de portiek van zijn woning zat. Zij constateerden dat verzoeker bezig was met drinken, maar op dat moment geen geluidsoverlast veroorzaakte. Zij spraken verzoeker toen niet aan en lieten hem verder met rust.

Ongeveer een uur later ontving de meldkamer opnieuw een melding over geluidsoverlast, welke volgens de melder, een buurman van verzoeker, werd veroorzaakt door verzoeker. Toen de politie ter plaatse arriveerde constateerden de beide betrokken politieambtenaren aanvankelijk geen geluidsoverlast. Terwijl echter een van de ter plaatse verschenen politieambtenaren in gesprek was met een buurman van verzoeker zette verzoeker zijn muziekinstallatie zodanig luid, dat toen wel sprake was van geluidsoverlast. Daarna kwam verzoeker naar buiten. Met zijn goedvinden betraden de politieambtenaren daarop de woning van verzoeker en namen toen verzoekers geluidsinstallatie in beslag.

Op enig moment werd verzoeker door een van de politieambtenaren beetgepakt waardoor hij ten val kwam en gewond raakte aan de muis van zijn rechterhand en aan beide knieën. De politieambtenaren hielden verzoeker niet aan.

2. Verzoeker diende op 15 juni 2004 een klacht in bij de politie over het optreden op 8 juni 2004. In deze brief deelde verzoeker onder meer mee dat hij op 8 juni 2004 omstreeks half

negen buiten op straat met een buurman van enkele huizen verderop stond te praten toen er een politiewagen stopte en de inzittenden hiervan zijn huis binnen wilden omdat burenen hadden geklaagd over lawaai. Nadat verzoeker de beide politieambtenaren in zijn woning liet, namen deze verzoekers niet ingeschakelde cassetterecorder en de versterker in beslag. Volgens verzoeker weigerden de politieambtenaren hem hun naam en dienstnummer te geven. Ook had een van hen hem vastgepakt, omgedraaid en zo hard van zich af geduwd dat verzoeker voorover op straat was gevallen waarbij verzoeker behoorlijk verwond was aan beide knieën en aan de rechterpols.

Ook klaagde verzoeker erover dat de politieambtenaren hem geen bewijs van inname van de geluidsapparatuur verstrekten. De volgende dag ging verzoeker naar het politiebureau alwaar hij toen toch de namen van de beide politieambtenaren kreeg.

Naar verzoekers mening traden de beide politieambtenaren overdreven ruw en brutaal tegen hem op, terwijl daar geen enkele aanleiding voor was geweest. Verder stelde verzoeker de vraag of de politie zo maar zonder enige verklaring en zonder een ontvangstbewijs te verstrekken zijn geluidsapparatuur had mogen meenemen.

3. Bij brief van 12 november 2004 gaf de korpsbeheerder te kennen dat de klacht van verzoeker en de ter zake opgemaakte rapportage waren voorgelegd aan de onafhankelijke commissie voor de politiekachten en dat deze commissie, gegeven het politieonderzoek en de door betrokkene afgelegde verklaringen, aannemelijk achtte dat verzoeker ten tijde van het voorval onder invloed van alcoholhoudende drank had verkeerd. Verder deelde de klachtencommissie mee dat uit het ingestelde onderzoek niet was gebleken dat de val die verzoeker had gemaakt het gevolg was van door de politie aangewend geweld, maar dat de val zeer waarschijnlijk was veroorzaakt doordat verzoeker onvast ter been was omdat hij onder invloed van alcoholhoudende drank verkeerde. Verder gaf de klachtencommissie te kennen dat het niet aannemelijk was dat verzoeker de betrokken politieambtenaren naar hun naam of dienstnummer had gevraagd. De betrokken politieambtenaren hadden tijdens het onderzoek door de klachtencommissie hierover opgemerkt dat als verzoeker hun hierom had gevraagd, zij hun naam gewoon hadden gegeven. Verder liet de klachtencommissie weten dat uit het onderzoek was gebleken dat de politie verzoeker geen bewijs van ontvangst had overhandigd. Hoewel dit wel gebruikelijk is, bestaat er geen verplichting een dergelijk bewijs af te geven, aldus de klachtencommissie. Bovendien had verzoeker een kennisgeving van bekeuring ontvangen waarop alle relevante informatie stond vermeld. Van onprofessioneel handelen was naar het oordeel van de commissie geen sprake.

Ten slotte deelde de korpsbeheerder mee dat hij op grond van de aan hem uitgebrachte rapportage en mede gelet op het advies van de onafhankelijke commissie voor de politiekachten had besloten de klacht ongegrond te verklaren.

4. Vervolgens wendde verzoeker zich bij brief van 23 december 2004 tot de Nationale ombudsman. Bij verzoekers klachtbrief waren bijlagen gevoegd.

4.1. Een van deze bijlagen was een handgeschreven verklaring van 22 december 2004 van getuige S. Hierin schetste getuige S. het hier aan de orde zijnde voorval zoals hij/zij dat vanuit de eigen woning had waargenomen. Volgens S. zag hij/zij op 10 juni 2004 om 20.30 uur vanaf het balkon van zijn/haar woning dat verzoeker voor de flat in gesprek was met enkele personen toen plotseling de politie arriveerde. De politie sprak daarop verzoeker aan en gedrieën betraden zij vervolgens verzoekers woning. Korte tijd later kwamen de politieambtenaren weer naar buiten waarbij een van hen enkele voorwerpen droeg. In het daarna volgende gesprek tussen verzoeker en een van de politieambtenaren, duwde deze verzoeker op een gegeven moment van zich af, waardoor verzoeker viel.

4.2. Ook was als bijlage bijgevoegd een verklaring van getuige H. Hierin verklaarde deze getuige dat hij op 10 juni 2004 om half negen 's avonds op straat stond te praten met verzoeker toen de politie verscheen omdat burens over verzoeker hadden geklaagd. Verzoeker was daarop met de beide politiemannen naar binnen gegaan. Toen een van de politiemannen met enkele stereoapparaten naar buiten kwam, sprak verzoeker hem erop aan dat hij niet de ingeschakelde televisie maar wel de niet ingeschakelde stereoapparatuur meenam. Omdat de politieambtenaren hierop niet reageerden, vroeg verzoeker vervolgens naar hun naam, aldus getuige H.

In de overigens getypte verklaring waren de persoonsgegevens van getuige H. met pen ingevuld. Ook was bij de datum het getal 10 met pen ingevuld.

5.1. De korpsbeheerder reageerde bij brief van 26 april 2005 op de klacht van verzoeker.

In antwoord op vragen van de Nationale ombudsman, gesteld in de brief van 3 maart 2005 waarmee dit onderzoek werd geopend, liet de korpsbeheerder over het hanteren van een standaardprocedure bij de inbeslagname van geluidsapparatuur in het geval van geluidsoverlast, onder meer weten dat het regionale politiekorps Groningen geen geschreven standaardprocedure hanteert bij inbeslagname van geluidsapparatuur wanneer daarmee geluidsoverlast wordt veroorzaakt. In de praktijk wordt bij een melding van geluidsoverlast eerst gewaarschuwd alvorens tot inbeslagname zal worden overgegaan. Wanneer de veroorzaker van de geluidsoverlast te kennen geeft de overlast niet te willen beëindigen, wordt veelal meteen tot inbeslagname overgegaan. Het is bovendien een ongeschreven regel dat bij meldingen van geluidsoverlast door de meldkamer in het bedrijfsprocessensysteem (BPS) wordt geraadpleegd of er sprake is van een bekend overlastadres. In dit geval waren de politiemensen bekend met het overmatig drankgebruik van klager en de overlast die hij regelmatig veroorzaakte.

Verder gaf de korpsbeheerder aan dat met betrekking tot de afhandeling van inbeslaggenomen voorwerpen dient te worden gehandeld volgens de "handleiding afhandeling inbeslaggenomen voorwerpen", door het regionale politiekorps Groningen vastgesteld op 19 augustus 2003. Ingevolge artikel 2.3 van deze handleiding dient aan de beslagene zo mogelijk altijd een bewijs van ontvangst te worden verstrekt. Als verstrekking niet direct mogelijk is moet dit bewijs per post worden toegezonden, aldus de korpsbeheerder (zie Achtergrond onder 1.).

Ook gaf de korpsbeheerder te kennen dat uit het onderzoek was gebleken dat aan verzoeker geen bewijs van ontvangst was uitgereikt en dat dit bewijs nadien ook niet per post aan hem was toegezonden. De betrokken politieambtenaren verkeerden in de veronderstelling dat zij daartoe niet verplicht waren. Aan verzoeker was wel een kennisgeving van bekeuring uitgereikt, waarop alle voor klager relevante informatie was vermeld.

In antwoord op de vraag over de teruggave van de geluidsapparatuur aan verzoeker deelde de korpsbeheerder mee dat de officier van justitie bij brief van 12 januari 2005 aan de politie opdracht heeft gegeven tot teruggave van de inbeslaggenomen goederen.

De mededeling werd verzonden naar de centrale beslagbeheerder van het regionale politiekorps Groningen die belast is met de afgifte van voorwerpen na een beslissing tot teruggave door de officier van justitie. Overeenkomstig de handleiding afhandeling inbeslaggenomen voorwerpen was verzoeker een week nadien door de beslagbeheerder schriftelijk medegedeeld dat het goed aan hem zou worden teruggegeven, met vermelding waar en gedurende welke periode het goed waarvan de teruggave was gelast in ontvangst kon worden genomen. Op 18 maart 2005 bleek dat verzoeker de apparatuur nog niet had opgehaald. Omdat de mogelijkheid niet werd uitgesloten dat verzoeker door een storing in het computersysteem, de brief niet had ontvangen, was aan hem een nieuwe brief verstuurd, aldus de korpsbeheerder. Ook was hem gebleken dat verzoeker de geluidsapparatuur op 24 maart 2005 had opgehaald.

Ten aanzien van verzoekers klacht dat het regionale politiekorps Groningen niet heeft gereageerd op zijn brief van 12 december 2004 waarin hij vraagt om informatie over zijn inbeslaggenomen goederen, deelde de korpsbeheerder mee dat verzoekers brief ter behandeling in handen was gesteld van de betrokken ambtenaar die tevens één van de verbalisanten was die de apparatuur van klager inbeslaggenomen heeft. Uit een mutatie van 17 januari 2005 bleek dat de wijkagent verzoeker heeft geadviseerd over de mogelijkheid om zijn installatie terug te krijgen. Verzoeker had de wijkagent bij die gelegenheid aangekondigd contact op te zullen nemen met de officier van justitie. De korpsbeheerder vervolgde met de mededeling dat verzoekers bewering dat hij op 19 januari 2005 nog geen schriftelijke reactie had ontvangen op zijn brief van 12 december 2004 op zich juist is. Op dat tijdstip had hij echter wel al een persoonlijke reactie ontvangen van de wijkagent. De korpsbeheerder beschouwde diens reactie als correct en afdoende,

immers daardoor had verzoeker informatie gekregen over de mogelijkheid om zijn apparatuur terug te krijgen. Uit de reactie van verzoeker dat hij contact zou opnemen met het parket van de officier van justitie, leidde de korpsbeheerder af dat aan verzoeker de juiste informatie was verstrekt en dat verzoeker het antwoord van de wijkagent had begrepen.

Samenvattend concludeerde de korpsbeheerder dat verzoekers klacht dat aan hem geen bewijs van ontvangst is afgegeven voor de inbeslaggenomen goederen, gegrond is. Aan verzoeker werd weliswaar een kennisgeving van bekeuring, waarop alle relevante informatie was vermeld, afgegeven, echter ingevolge de bepalingen van de handleiding afhandeling inbeslaggenomen voorwerpen, had aan hem ook een bewijs van ontvangst dienen te worden afgegeven.

5.2. In aanvulling op zijn reactie van 26 april 2005 deelde de korpsbeheerder bij brief van 21 juni 2005 over het eerste klachtonderdeel mee dat beide betrokken politieambtenaren hadden geconstateerd dat verzoeker tijdens het voorval zodanig onder invloed van alcoholhoudende drank verkeerde dat het amper mogelijk was een normaal gesprek met hem te voeren. Hij wilde met de politiemensen in discussie gaan en hij sprak een buurman op een agressieve wijze toe. Uit de verklaringen van beide politiemensen bleek dat verzoeker zich erg vervelend gedroeg. De man ging steeds erger te keer en op een gegeven moment maakte hij aanstalten om naar een ander portiek te lopen. Eén van de betrokken politiemensen greep verzoeker toen vast met de bedoeling hem naar zijn woning te brengen.

Omdat verzoeker door zijn alcoholgebruik onvast ter been was, kwam hij ten val. De politiemensen konden dat kennelijk niet voorkomen. In ieder geval was er geen sprake van opzet. Zijn val was niet veroorzaakt doordat hij door één van de agenten naar voren werd geduwd, maar was kennelijk het gevolg van het overmatig drankgebruik door verzoeker, aldus de korpsbeheerder.

Met betrekking tot de beweerde weigering van de betrokken politieambtenaren om hun namen te noemen toen verzoeker daar om vroeg, deelde de korpsbeheerder verder mee dat zij zich niet konden herinneren dat verzoeker hun naar hun namen had gevraagd. In het geval verzoeker inderdaad daarnaar zou hebben gevraagd, zouden ze gewoon hun naam hebben genoemd. Er was geen enkele aanleiding om dat te weigeren.

De korpsbeheerder stelde zich dan ook op het standpunt dat verzoeker de betrokken politieambtenaren niet naar hun namen had gevraagd en dat verzoekers klacht op dit onderdeel dan ook ongegrond was.

Met betrekking tot twee door verzoeker overgelegde getuigenverklaringen merkte de korpsbeheerder nog op dat hij de betrouwbaarheid van deze verklaringen in twijfel trok.

Over de verklaring van de heer H. deelde de korpsbeheerder mee dat deze kennelijk niet door H. zelf was opgesteld maar dat deze verklaring door verzoeker op de computer of op een typemachine was gemaakt terwijl de naam en verdere personalia van H. er met de pen waren bijgeschreven.

Ook vond de korpsbeheerder het opmerkelijk dat het door getuige H. genoemde tijdstip gelijk was aan het tijdstip dat verzoeker in zijn klacht noemt. Dat tijdstip is echter niet juist, gezien de verklaringen van de beide politieambtenaren en het door de meldkamer in de computer ingevoerde tijdstip van de melding van de burens over overlast. Over de geschreven verklaring van de andere getuige S., merkte de korpsbeheerder nog op dat het handschrift opmerkelijk sterk overeenkomt met het handschrift van verzoeker in zijn brief van 23 december 2004. Gezien het afwijkende handschrift tussen de handgeschreven tekst en de ondertekening, ging de korpsbeheerder er vanuit dat ook op deze verklaring later de naam van de getuige was ingevuld. Eveneens opmerkelijk was het in de ogen van de korpsbeheerder dat net als getuige H. ook getuige S. na een halfjaar kennelijk nog wist te verklaren op welke datum en op welk tijdstip het incident had plaatsgevonden, terwijl beide getuigen daarbij een onjuiste datum - 10 juni 2004 - en een onjuist tijdstip - 20.30 uur - noemden.

5.3. Bij de brief van 26 april 2005 van de korpsbeheerder was een aantal bijlagen gevoegd.

5.3.1. Een van die bijlagen was de vanaf 1 november 2003 geldende Handleiding Afhandeling Inbeslaggenomen Voorwerpen. Hierin was onder meer vastgelegd dat bij iedere inbeslagneming een aantal bescheiden moet worden opgemaakt en/of uitgereikt, waaronder een bewijs van ontvangst. (zie Achtergrond onder 1.).

5.3.2. Ook was als bijlage bijgevoegd een mutatie van 8 juni 2004, 20.47 uur. Hierin was vastgelegd dat de bewoner van een in de mutatie genoemd adres - zijnde verzoeker - een hele tijd bij zijn buurman had aangebeld en dat deze bewoner op het moment dat de politie ter plaatste was voor zijn flat zat te drinken en erg dronken was.

5.3.3. Verder was bijgevoegd een vervolgmotatie van 8 juni 2004, 21.45 uur. Hierin was vastgelegd dat op het moment dat de politie opnieuw langsreed verzoeker in de portiek bij zijn woning zat en bezig was met slaan op de deur van zijn buurman - de melder - en ook dat hij, verzoeker op dat moment zijn muziek weer erg hard had staan.

5.3.4. Voorts was bijgevoegd een mutatie van 8 juni 2004, 22.23 uur. Hierin was vastgelegd dat de rapporteurs voor de tweede keer naar het adres van verzoeker werden gestuurd omdat de bewoner van dit perceel overlast zou veroorzaken in de portiek, o.a. bij de bewoners van (...). Uit een gesprek met bewoners (...) maakten de rapporteurs op dat deze bewoners al geruime tijd overlast ondervonden van verzoeker. Uit de mutatie volgde verder dat toen de rapporteurs ter plaatse kwamen er geen sprake meer was van overlast. Toen zij het gesprek hadden beëindigd en weer wilden plaats nemen in hun

dienstvoertuig, sprak verzoeker hen aan via een openstaand raam van zijn woning. Hij was volgens zijn zeggen telefonisch in gesprek met zijn schoonmoeder. Hij ging vervolgens bij het raam weg en de rapporteurs hoorden dat uit zijn woning harde muziek kwam, waarschijnlijk afkomstig van een geluidsinstallatie. Hierop meldde verzoeker zich bij de rapporteurs op straat. Hij had inmiddels de geluidsinstallatie weer zachter gezet. Op straat begon hij een discussie met de beide politieambtenaren. Duidelijk was dat hij behoorlijk onder invloed van alcohol was. Vervolgens richtte hij zich tot een van zijn burens. Hij begon deze buurman agressief toe te spreken. Hierop greep een van de betrokken politieambtenaren verzoeker in zijn nek teneinde hem in de richting van zijn woning te brengen. Daar de man onvast ter been was kwam hij ten val. Tengevolge hiervan kreeg hij enkele schaafwonden aan zijn knieën en polsen. Tevens werd hij opeens beter aanspreekbaar. Nadat de beide politieambtenaren verzoeker in zijn woning hadden gebracht, namen zij daar een radio-cd-speler, merk Sony, type CTD-S27, en een versterker, merk Typhoon, model 50219, in beslag, aldus de verbalisanten in hun mutatie.

Ook gaven zij aan dat van het voorval proces-verbaal zou worden opgemaakt.

5.3.5. Ook was bijgevoegd een mutatie van 17 januari 2005 waarin was vastgelegd dat verzoeker graag informatie wilde hebben over de mogelijkheid om zijn inbeslaggenomen geluidsapparatuur terug te krijgen. Hierop is hem van de zijde van de politie het advies gegeven contact op te nemen met het parket van de officier van justitie.

A. Ten aanzien van het geweldgebruik

Bevindingen

1. Verzoeker heeft er in de eerste plaats over geklaagd dat de betrokken politieambtenaren hem hardhandig hebben vastgepakt en naar voren hebben geduwd waarbij hij door een val voorover gewond is geraakt.
2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder aangegeven dat verzoeker dronken was en als gevolg daarvan voorover is gevallen toen een van de betrokken politieambtenaren hem beetpakte om hem naar zijn woning te brengen. Ook heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven dat verzoeker bij de plaatselijke politie een reputatie geniet waar het betreft alcoholgebruik.
3. Een van de betrokken politieambtenaren heeft tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman op dit onderdeel telefonisch verklaard dat hij toen verzoeker van leer trok tegen zijn buurman zijn hand op de schouder van verzoeker legde om hem bij de desbetreffende buurman weg te houden en hem in de richting van zijn eigen woning te sturen. Volgens de betrokken politieambtenaar was daarbij geen sprake geweest van geweldsaanwending. Ook had hij verzoeker niet geduwd. Omdat verzoeker op dat moment echter behoorlijk dronken was, kwam hij vrijwel direct ten val.

Beoordeling

4. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam. Dit is neergelegd in artikel 11 van de Grondwet. Ook in artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet. Het gebruik van geweld betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Op grond van artikel 8, eerste lid, van de Politiewet is een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt (het proportionaliteitsvereiste) en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt (het subsidiariteitsvereiste).

5. Allereerst zal hier worden ingegaan op de onduidelijkheid die kennelijk is ontstaan tussen betrokkenen over datum en tijdstip van het voorval. In zijn klachtbrief aan de Nationale ombudsman heeft verzoeker het voorval geplaatst op 10 juni 2004. Bovendien heeft verzoeker aangevoerd dat anders dan van de zijde van de politie werd gesteld, de politie zijn geluidsapparatuur al rond half negen heeft meegenomen. Verzoeker heeft deze lezing ondersteund door twee getuigenverklaringen. Ook in deze getuigenverklaringen werd gesproken van 10 juni 2004.

Van de zijde van de politie werd in dit onderzoek het voorval consequent geplaatst op 8 juni 2004.

In zijn brief van 15 juni 2004 aan de burgemeester van Groningen heeft verzoeker zelf ook het voorval op 8 juni 2004 geplaatst, maar in diverse latere brieven heeft hij te kennen gegeven dat het voorval plaatsvond op 10 juni 2004. Ook in de door verzoeker overgelegde getuigenverklaringen is steeds sprake van 10 juni 2004.

Nu verzoeker zelf op dit punt niet eenduidig is en het regionale politiekorps Groningen wel, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat verzoeker zich hier heeft vergist en dat de door de politie in diverse mutaties vastgelegde informatie op geen andere datum dan 8 juni 2004 betrekking heeft.

Met betrekking tot het tijdstip van het politieoptreden overweegt de Nationale ombudsman dat ook hier aan de hand van de door de politie verstrekte mutaties en de door de betrokken ambtenaren verstrekte informatie meer betekenis moet worden gehecht aan hetgeen van politiezijde is aangevoerd dan aan hetgeen daartegenover door verzoeker is gesteld.

6. Hoewel verzoeker ten stelligste heeft ontkend dat hij tijdens het voorval dronken was, geeft dit onderzoek de Nationale ombudsman geen aanleiding om te twifelen aan de

juistheid van het door de betrokken ambtenaren gestelde over de staat waarin verzoeker toen verkeerde.

Al in de van het eerste bezoek op 8 juni 2004 van de politie aan verzoeker opgemaakte mutatie is vastgelegd dat verzoeker dronken was. Omdat op dat moment, het was toen 20.51 uur, in het geheel geen contact is geweest tussen verzoeker en de politie, kan worden aangenomen dat de betrokken ambtenaren de door hen aangetroffen situatie correct en objectief hebben weergegeven in de mutatie.

De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat de toestand waarin de betrokken ambtenaren verzoeker amper een uur na het eerste bezoek aantreffen niet zodanig ingrijpend was veranderd dat toen niet langer sprake zou zijn geweest van dronkenschap van verzoeker.

Op basis van de in dit onderzoek overgelegde mutaties wordt geoordeeld dat toen de betrokken politieambtenaren omstreeks 21.30 uur voor de tweede keer die avond naar de woning van verzoeker gingen, zij aanvankelijk, net als tijdens het eerdere bezoek, geen contact hebben gehad met verzoeker maar dat deze op een gegeven moment hen vanuit zijn woning heeft aangesproken en daarna naar buiten is gekomen. Verzoeker heeft zich op dat moment vanaf het allereerste contact direct recalcitrant gedragen, zowel in de richting van zijn buurman door wie de politie ter plaatste was gevraagd, als in de richting van de betrokken politieambtenaren. Omdat verzoeker tijdens de woordenwisseling die was ontstaan tussen verzoeker en de politie aanstalten had gemaakt om zijn buurman te lijf te gaan, heeft een van de betrokken politieambtenaren verzoeker uiteindelijk vastgepakt om hem naar zijn woning te voeren.

Van de zijde van de politie is gesteld dat verzoeker op dat moment vanwege zijn dronkenschap onvast ter been was.

Verzoeker heeft ten stelligste tegengesproken dat hij op dat moment dronken was.

Gezien het gedrag van verzoeker jegens zijn buurman en de beide politieambtenaren, heeft de Nationale ombudsman er begrip voor dat een van de politieambtenaren verzoeker bij de desbetreffende buurman heeft willen weghouden, hem daartoe bij zijn schouder heeft vastgepakt en hem in de tegenoverliggende richting heeft willen sturen. Voorzover in dit geval al kan worden gesproken van geweldsaanwending, is, hoewel verzoeker hierbij ten val is gekomen, niet gebleken dat hierbij grenzen zijn overschreden.

De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat de val van verzoeker en het daarbij opgelopen letsel in de eerste plaats zijn terug te voeren op de staat van dronkenschap waarin verzoeker verkeerde.

Op dit punt is de onderzochte gedraging dan ook behoorlijk.

B. Ten aanzien van het verstrekken van gegevens

Bevindingen

1. Verzoeker heeft er verder over geklaagd dat de betrokken politieambtenaren hebben geweigerd hun namen te geven toen hij daarom vroeg.

2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven dat de betrokken ambtenaren zich niet konden herinneren dat verzoeker hun naar hun namen had gevraagd, maar dat zij zich ook niet konden voorstellen dat dit was gebeurd. Immers als verzoeker hun naar hun namen zou hebben gevraagd, hadden zij deze zonder mankeren gegeven omdat er ook geen enkele reden was om dat te weigeren, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Artikel 2 van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar bepaalt onder meer dat een ambtenaar zich met behulp van het aan hem verstrekte identiteitsbewijs dient te legitimeren. Treedt een ambtenaar op in burgerkleding, dan dient hij zich ongevraagd te legitimeren. Draagt een ambtenaar zijn uniform, dan hoeft hij zich slechts te legitimeren als daarom wordt gevraagd (zie Achtergrond, onder 3.).

4. In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over (een onderdeel van) een klacht, als de lezing van verzoeker (op dat punt) lijnrecht staat tegenover de lezing van het bestuursorgaan.

Anders is het echter indien er sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden gehecht dan aan de andere lezing.

Die situatie doet zich hier echter niet voor.

Van de zijde van de politie is aangevoerd dat verzoeker waarschijnlijk niet naar de namen van de betrokken ambtenaren heeft gevraagd omdat als verzoeker wel naar hun namen zou hebben gevraagd zij verzoeker deze zonder mankeren zouden hebben gegeven.

Nu niet is komen vast te staan dat verzoeker naar de namen van de betrokken ambtenaren heeft gevraagd, zal de Nationale ombudsman zich op dit onderdeel van een oordeel onthouden.

5. De Nationale ombudsman merkt nog op dat het dienstnummer van een van de betrokken ambtenaren staat vermeld op de kennisgeving van bekeuring die aan verzoeker is uitgereikt en dat voorzover verzoeker moeite zou hebben gehad met het achterhalen van

de identiteit van de beide betrokken politieambtenaren de identiteit van een van hen in ieder geval eenvoudig had kunnen worden achterhaald door middel van het bij verzoeker bekende dienstnummer.

C. Ten aanzien van het bewijs van inbeslagname

Bevindingen

1. Verzoeker heeft er ook over geklaagd dat de betrokken politieambtenaren hem geen bewijs van inbeslagname hebben gegeven.
2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven dat de betrokken ambtenaren verzoeker ten onrechte geen bewijs van inname hebben gegeven en dat deze klacht dan ook gegrond is.

Beoordeling

3. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.
4. Ingevolge artikel 2.3. van de hier van toepassing zijnde Handleiding Afhandeling Inbeslaggenomen Voorwerpen (zie Achtergrond, onder 1.) had de politie in geval van inbeslagname op grond van artikel 94 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) (zie Achtergrond, onder 4.) verzoeker een bewijs van ontvangst moeten verstrekken.

Het is niet juist dat in dit geval geen bewijs van ontvangst is opgemaakt en overhandigd waarop was aangegeven welke goederen bij verzoeker in beslag waren genomen. Door dit na te laten is het regionale politiekorps Groningen tekortgeschoten op het punt van administratieve nauwkeurigheid.

Op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

D. Ten aanzien van de brief van 12 december 2004

Bevindingen

1. Ten slotte heeft verzoeker er over geklaagd dat het regionale politiekorps Groningen niet heeft gereageerd op zijn brief van 12 december 2004.
2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven dat een van de betrokken politieambtenaren, verzoeker op 17 januari 2005 mondeling heeft uitgelegd welke weg hij, verzoeker, moest bewandelen om zijn geluidsapparatuur terug te krijgen. Uit het gegeven dat verzoeker vervolgens de inbeslaggenomen goederen heeft

teruggekregen heeft korpsbeheerder afgeleid dat verzoeker deze informatie ter harte heeft genomen.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

4. Gebleken is dat de regionale klachtencoördinator verzoekers brief van 12 december 2004 op of rond 21 december 2004 heeft doorgezonden naar betrokken ambtenaar D. Uit een mutatie van 17 januari 2005 blijkt dat betrokken ambtenaar D. verzoeker heeft geïnformeerd hoe hij de inbeslaggenomen geluidsapparaten kon terugkrijgen. Uit deze mutatie blijkt niet op welke datum verzoeker is geïnformeerd, noch of dit via een gewoon gesprek danwel telefonisch heeft plaatsgevonden, noch van wie het initiatief tot dit gesprek is uitgegaan. Het is aannemelijk dat de desbetreffende informatie op of kort voor 17 januari 2005 is verstrekt.

Hoewel een periode van ruim vier weken voor het verstrekken van tamelijk eenvoudige informatie op zich aan de lange kant is, neemt de Nationale ombudsman hier ook in overweging dat deze periode de Kerstvakantie omvat, hetgeen nogal eens leidt tot vertraging van afhandeling. Ook overweegt de Nationale ombudsman dat de politie mogelijk geen hoge prioriteit aan de behandeling van verzoekers vraag heeft verleend waar verzoeker zelf ook pas ruim zeven maanden na de inbeslagname de politie heeft laten weten zijn spullen graag te willen terugontvangen. In dat verband acht de Nationale ombudsman een behandelingsperiode van vijf weken toch niet onacceptabel lang.

Op dit punt is de onderzochte gedraging dan ook behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen is niet gegrond ten aanzien van:

- het geweldgebruik;
- het niet beantwoorden van verzoekers brief van 12 december 2004.

gegrond ten aanzien van:

- het niet verstrekken van een bewijs van ontvangst wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Ten aanzien van het niet legitimeren onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 24 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer O. te Groningen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen te Groningen. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen, de burgemeester van Groningen, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Groningen over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Groningen en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 23 december 2004, met bijlagen.

Het politieklachtdossier.

Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen van 26 april en 21 juni 2005, met bijlagen.

Brieven van 4 april en 31 juli 2005 van verzoeker.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. In het kader van het samenwerkingsverband Regiopolitie Groningen, Openbaar Ministerie Groningen en Dienst Domeinen is sinds 1 november 2003 de Handleiding Afhandeling Inbeslaggenomen Voorwerpen van toepassing.

In deze Handleiding is onder artikel 2.3. onder meer het volgende vastgelegd:

"2.3. Schriftelijke afhandeling en verwerking in BPS

De omschrijving van de goederen wordt in de goederenmodule van BPS ingevoerd of aangevuld aan de hand van het afgiftebewijs, dat is afgegeven door de beslagbeheerder. Dit is noodzakelijk om de goederen te identificeren en een (interne) controle te kunnen uitoefenen op de correcte en tijdige afhandeling van inbeslaggenomen goederen.

Bij elke inbeslagneming moet een aantal bescheiden worden opgemaakt en/of uitgereikt:

Bewijs van ontvangst

Een bewijs van ontvangst (BPS-formulier 025) moet bij een beslag op grond van artikel 94 Sv. zo mogelijk altijd worden verstrekt aan de beslagene. Als verstrekking niet direct mogelijk is moet dit bewijs per post worden toegezonden."

2. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste lid

"De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf."

3. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buiten gewoon opsporingsambtenaar

Artikel 2

"De ambtenaar legitimeert zich met het legitimatiebewijs dat aan hem is verstrekt:

- a. bij optreden in burgerkleding ongevraagd, tenzij bijzondere omstandigheden dit onmogelijk maken, en
- b. bij optreden in uniform, op verzoek daartoe."

4. Wetboek van Strafvordering (Sv)

Artikel 94

"1. Vatbaar voor inbeslagneming zijn alle voorwerpen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen of om wederrechtelijk verkregen voordeel, als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht, aan te tonen.

2. Voorts zijn vatbaar voor inbeslagneming alle voorwerpen welke verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen.

3. Van de inbeslagneming van een voorwerp wordt, ook in geval de bevoegdheid tot inbeslagneming toekomt aan de rechter-commissaris of de officier van justitie, door de opsporingsambtenaar een kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt. Zoveel mogelijk wordt aan degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen, een bewijs van ontvangst afgegeven."